

به نام خدا

وایکینگ‌ها

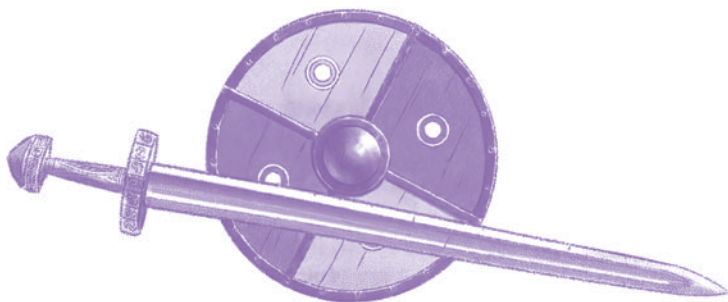

وایکینگ‌ها

مری پوپ آزبرن و ناتالی پوپ بویس

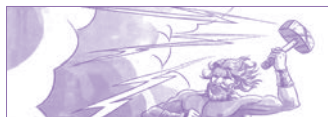
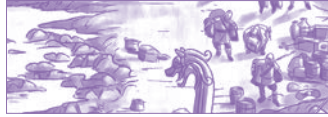
تصویرگر: کارلو مولیناری

مترجم: محمدرضا افضلی

فهرست

- فصل ۱
وایکینگ‌ها | ۹
- فصل ۲
جنگجویان وایکینگ | ۱۹
- فصل ۳
آماده نبرد | ۳۳
- فصل ۴
کشتی دراز | ۴۳
- فصل ۵
زندگی روی عرشه کشتی | ۵۵
- فصل ۶
دین | ۶۵
- فصل ۷
مزارع وایکینگ‌ها | ۸۱
- فصل ۸
پایان یک عصر | ۹۷

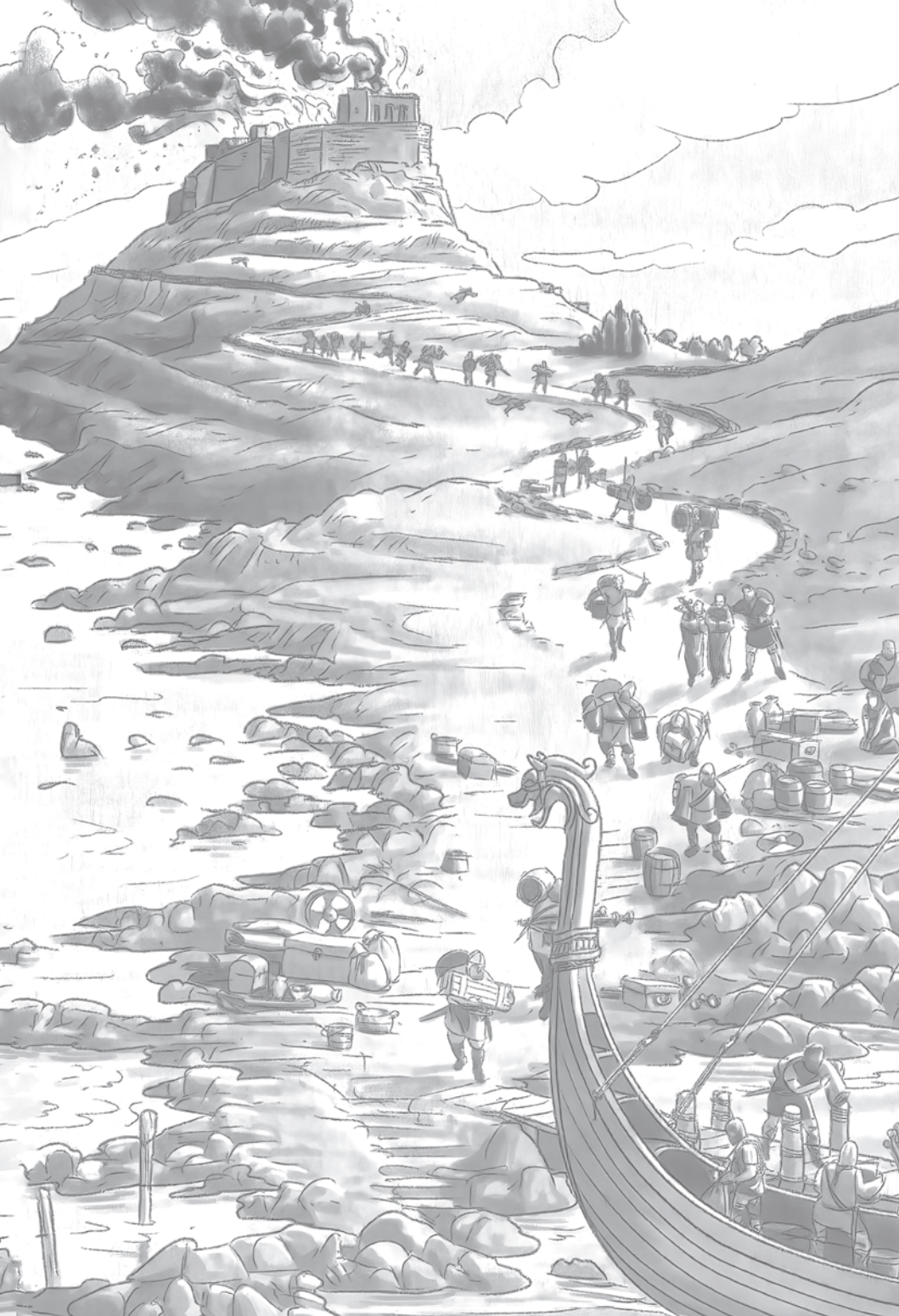
در کتاب وایکینگ‌ها به صومعه‌ای در قرون وسطا می‌رویم.
مهاجمان وایکینگ غالباً به صومعه‌ها حمله می‌کردند و
گنجینه‌های آن‌ها را می‌زدیدند. اگر پس از بازگشت به
خانه خواستید دربارهٔ وایکینگ‌ها بیشتر بدانید و بفهمید

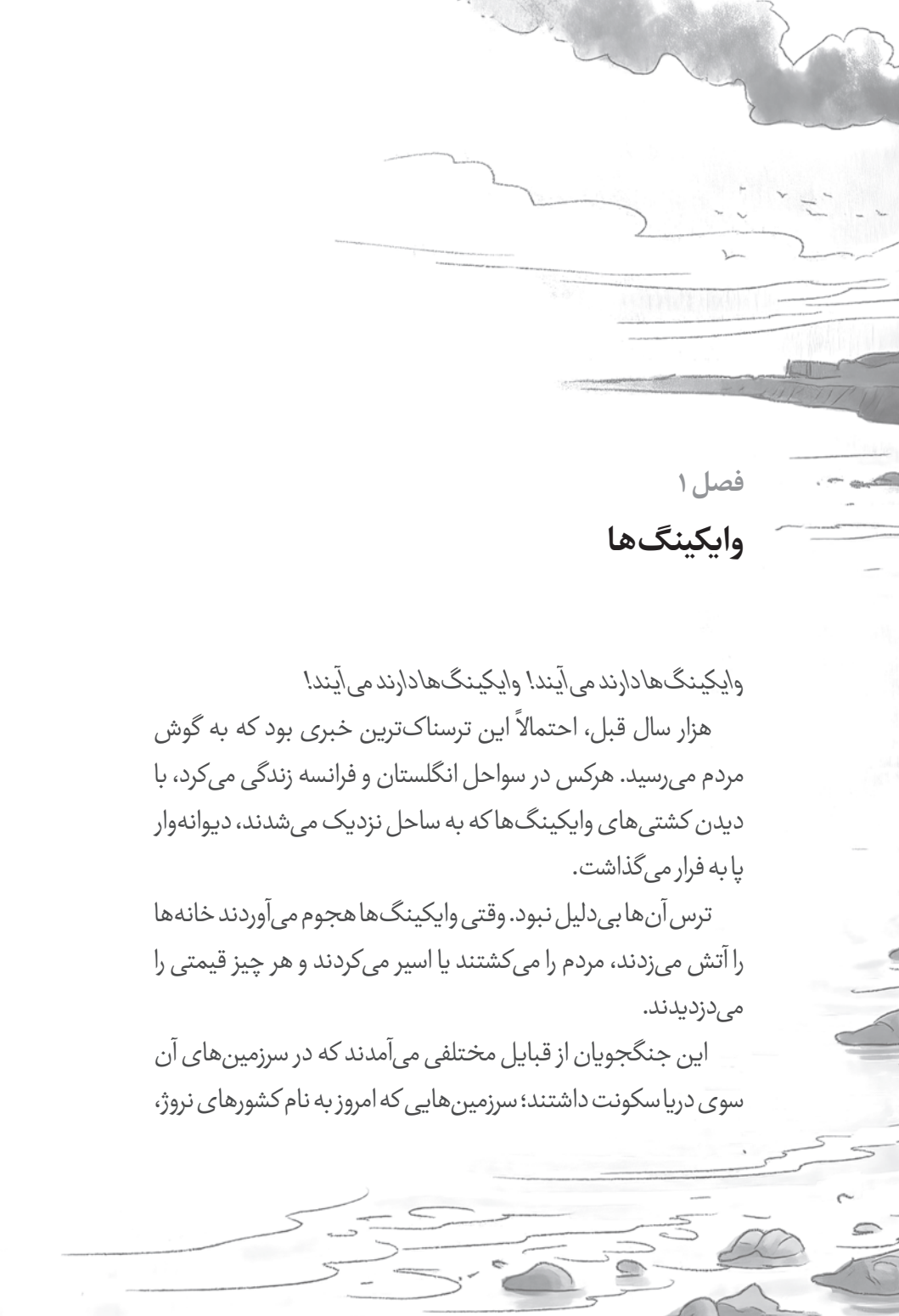

آن‌ها که بودند و چرا به مکان‌های بسیاری حمله می‌کردند کتاب‌هایی را مطالعه کنید که در کتابخانه دربارهٔ این قوم خشن و شجاع پیدا می‌شود. وایکینگ‌ها در سرزمین‌هایی زندگی می‌کردند که امروز کشورهای نروژ، سوئد و دانمارک نام دارند، اما مسافت‌های طولانی دریانوردی می‌کردند. آن‌ها از بزرگ‌ترین دریانوردانی بودند که جهان تا امروز به

خود دیده است. درواقع آن‌ها مدت‌ها قبل از کریستف کلمب به آمریکای شمالی رسیده بودند!

فصل ۱

وایکینگ‌ها

وایکینگ‌ها دارند می‌آیند! وایکینگ‌ها دارند می‌آیند!
هزار سال قبل، احتمالاً این ترسناک‌ترین خبری بود که به گوش
مردم می‌رسید. هرکس در سواحل انگلستان و فرانسه زندگی می‌کرد، با
دیدن کشتی‌های وایکینگ‌ها که به ساحل نزدیک می‌شدند، دیوانه‌وار
پا به فرار می‌گذاشت.

ترس آن‌ها بی‌دلیل نبود. وقتی وایکینگ‌ها هجوم می‌آوردند خانه‌ها
را آتش می‌زدند، مردم را می‌کشتند یا اسیر می‌کردند و هر چیز قیمتی را
می‌دزدیدند.

این جنگجویان از قبایل مختلفی می‌آمدند که در سرزمین‌های آن
سوی دریا سکونت داشتند؛ سرزمین‌هایی که امروز به نام کشورهای نروژ،

سوئد و دانمارک شناخته می‌شوند. این قبایل زیر فرمان پادشاهان و سرکرده‌های قدرتمند بودند. آن‌ها غالباً بایکدیگر وارد جنگ می‌شدند. اما در قرن نهم میلادی، وایکینگ‌ها به جست‌وجوی ثروت در سرزمین‌های دور پرداختند.

سرزمین مادری وایکینگ‌ها

نروژ، سوئد و دانمارک در شمال اروپا واقع شده‌اند. این کشورها در

ناحیه‌ای به نام اسکاندیناوی قرار دارند. ساحل اسکاندیناوی در کنار آب‌های سرد دریای بالتیک و دریای شمال است. این ناحیه جنگل‌های وسیع و کوه‌های صخره‌ای دارد. دریاچه، رود و دشت‌های هموار نیز در این ناحیه وجود دارد. بیشتر وایکینگ‌ها نزدیک آب زندگی می‌کردند، به همین علت دریانوردان و کشتی‌سازان بسیار خوبی بودند.

در بیشتر نواحی اسکاندیناوی، زمستان سرد و طولانی است. با توجه به این‌که خاک این منطقه سنگلاخی است، کشاورزی در آن سخت است. در دوران وایکینگ‌ها، جمعیت ناحیه اسکاندیناوی زیاد بود و امکانات کافی برای کسب درآمد و گذران زندگی وجود نداشت.

ناحیه اسکاندیناوی، آب‌دره‌های (فیورد) زیبایی بسیاری دارد. آب‌دره‌ها در طول ساحل تشکیل می‌شوند؛ در جایی که آب اقیانوس بین صخره‌های بلند جریان دارد.

حملهٔ لیندیسفاران

در سال ۷۹۳ میلادی، راهب‌های مسیحی در صومعه‌ای زندگی می‌کردند که در جزیره‌ای در نزدیکی ساحل انگلستان ساخته شده بود. این جزیره لیندیسفاران نام داشت. از صدها سال قبل، راهبان در این صومعه به قرائت کتاب مقدس و نیایش به درگاه پروردگار مشغول بودند. مردم، لیندیسفاران را مکانی مقدس می‌دانستند.

صومعه گنجینه‌های فراوان داشت. صلیب‌ها، فنجان‌ها، بشقاب‌ها و شمعدان‌های طلایی و نقره‌ای در محراب‌ها می‌درخشیدند. انجیل‌های زیبایی نیز در این صومعه یافت می‌شد که با سنگ‌های قیمتی تزیین شده بودند.

روز ۸ ژانویهٔ سال ۷۹۳ میلادی، چندین کشتی جنگی وایکینگ‌ها در آب‌های جزیرهٔ لیندیسفاران پدیدار شدند. مردان بسیاری از آن‌ها پایین پریدند و به سمت صومعه دویدند. آن‌ها در حال دویدن فریاد می‌کشیدند و تبرزین‌های خود را بالای سرشان تکان می‌دادند. راهب‌ها فرار کردند تا جان خود را نجات دهند. مهاجمان،

در حدود سال ۷۰۰ میلادی، راهب‌ها نسخهٔ زیبایی از چهار سفر انجیل تهیه کردند که به انجیل‌های لیندیسفاران معروف شد.

احتمالاً سه
کشتی با ۱۲۰
مرد به جزیره
هجوم آوردند.

بسیاری از راهب‌ها را بی‌رحمانه کشتند و عدهٔ دیگری را اسیر کردند تا به عنوان برده بفروشند.

سپس درها را شکستند و هر چیز قیمتی را که پیدا کردند برداشتند.

وقتی وایکینگ‌ها جزیره را ترک کردند، از صومعه فقط ویرانه‌ای باقی مانده بود و همهٔ گنجینه‌های آن را غارت کرده بودند.

عصر وایکینگ‌ها

حملهٔ لیندیسفاران شروع دورانی از تاریخ بود که به عصر وایکینگ‌ها معروف شد. این دوران تقریباً سیصد سال، از سال ۷۹۳ تا سال ۱۰۶۶ میلادی، طول کشید. وایکینگ‌ها فقط به عنوان جنگجو شهرت نیافتند، بلکه به عنوان تاجر، دریانورد، صنعتگر، قصه‌گو و کاشف نیز معروف شدند.

در قرن نهم میلادی، وایکینگ‌ها بسیار فعال بودند! بازرگانان وایکینگ کالاهای خود را تا سرزمین‌هایی که امروز روسیه و عراق نامیده می‌شوند،

برای خرید و فروش با خود می‌بردند. جنگجویان وایکینگ به سواحل اروپا و انگلستان حمله می‌کردند. کاشفان پر جرئت وایکینگ در جست‌وجوی سرزمین‌های جدید بودند و خانواده‌های وایکینگ به نقاطی دور از وطن خود در اسکاندیناوی کوچ می‌کردند.

کلمهٔ وایکینگ

وایکینگ‌ها به زبانی حرف می‌زدند که آن را «اسکاندیناویایی باستان» یا «نورس باستان» می‌نامیم. آن‌ها خود را وایکینگ نمی‌نامیدند. بلکه اسکاندیناویایی می‌دانستند. در زبان اسکاندیناویایی باستان «مهاجم» را وایکینگ می‌نامیدند. وقتی وایکینگ‌ها سوار کشتی می‌شدند تا به جایی هجوم ببرند، می‌گفتند «برای وایکینگ (تهاجم) می‌رویم». سال‌ها بعد، مردم از اصطلاح وایکینگ برای نام بردن از اهالی اسکاندیناوی در عصر وایکینگ‌ها استفاده کردند.

اطلاعات ما دربارهٔ وایکینگ‌ها چگونه به دست آمده است؟
وایکینگ‌ها سابقهٔ نوشته شدهٔ زیادی از خود به جای نگذاشته‌اند. بیشتر آن‌ها بی‌سواد بودند. صدها سال داستان‌هایی دربارهٔ پادشاهان

امروز کسی به زبان
اسکاندیناویایی
باستان حرف
نمی‌زند.

و قهرمانان خود می‌گفتند. این داستان‌ها را ساگا می‌نامیدند. در شب‌های بلند زمستان، پدر و مادرها ساگاها را برای فرزندان خود نقل می‌کردند. وقتی این بچه‌ها بزرگ می‌شدند، همین ساگاها را برای فرزندان خود نقل می‌کردند.

در قرن دوازدهم میلادی، مدت‌ها پس از پایان عصر وایکینگ‌ها، اهالی ایسلند روی کاغذ آوردن این ساگاها را شروع کردند. نوشته‌های آن‌ها شامل جزئیاتی دربارهٔ سلاح‌ها، آداب و رسوم، و اعتقادات وایکینگ‌ها بود.

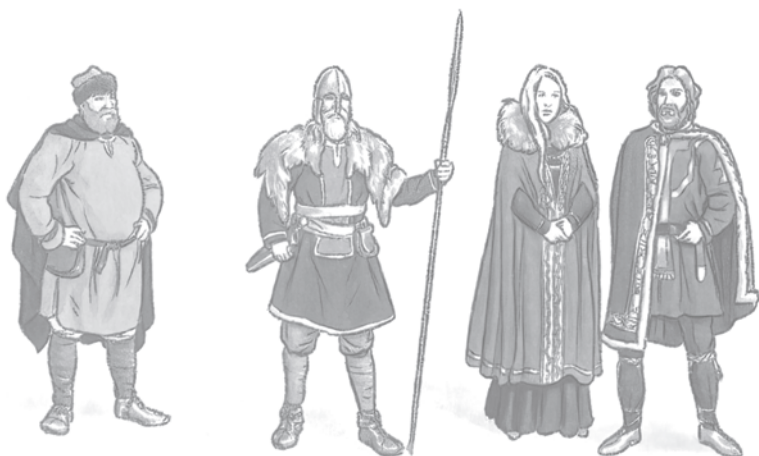
باستان‌شناس‌ها موفق به پیدا کردن کشتی‌ها، قبرها و حتی شهرهای کامل وایکینگ‌ها شده‌اند. بسیاری از اشیای به دست آمده، مانند ظرف‌ها، ابزارها و زیورآلات در همین مکان‌ها دفن شده بودند. این‌ها اشیایی بودند که وایکینگ‌ها در زندگی روزمرهٔ خود به کار می‌بردند. بعضی از آن‌ها بسیار شبیه اشیایی هستند که ما هنوز به کار می‌بریم.

جامعه وایکینگ‌ها

در جامعه وایکینگ‌ها مردم به سه طبقه تقسیم می‌شدند. ثروتمندان، سرکرده‌های قدرتمند و پادشاهان، جزء طبقه اول بودند.

طبقه متوسط را مردان آزاد تشکیل می‌دادند. این مردان می‌توانستند سلاح، زمین و برده داشته باشند. آن‌ها جلساتی برای رأی‌گیری و انتخاب سرکرده‌ها و پادشاهان برگزار می‌کردند. این جلسات آلتینگ نام داشتند.

برده‌ها اسیران جنگی بودند یا افرادی بودند که از پدر و مادر برده به دنیا آمده بودند. آن‌ها پایین‌ترین طبقهٔ اجتماع را تشکیل می‌دادند و اصلاً حقوقی نداشتند. آن‌ها تابع صاحبان خود بودند و باید کارهای سختی مانند کود دادن به مزرعه یا تمیز کردن طویله‌ها را انجام می‌دادند.

